

- oddalił pierwszą część trzeciego zarzutu podniesionego przez skarżących w pierwszej instancji jako bezzasadną;
- przekazał sprawę Sądowi do ponownego rozpatrzenia w odniesieniu do pozostałych zarzutów albowiem Sąd nie ustalił okoliczności faktycznych
- zasądził zapłatę przez Hubei kosztów poniesionych przez Radę w pierwszej instancji i w ramach odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Rada twierdzi, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących względów:

- po pierwsze Sąd naruszył art. 3 ust. 5 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego⁽¹⁾ i przeinaczył jasne znaczenie przedłożonych doń dowodów, albowiem dokonał wybiórczej i niepełnej oceny wymaganych prawnie czynników w celu stwierdzenia, że przemysł Unii znajdował się w trudnej sytuacji na koniec okresu objętego dochodzeniem;
- po drugie Sąd niewłaściwie zinterpretował i zastosował art. 3 ust. 7 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego w odniesieniu do przewidywanego załamania się popytu;
- po trzecie Sąd niewłaściwie zinterpretował art. 3 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego w odniesieniu do analizy zagrożenia szkodą;
- po czwarte Sąd przekroczył swe kompetencje albowiem zastąpił ocenę rozważanych czynników gospodarczych dokonaną przez instytucje Unii swą własną oceną.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s.1), zastąpione przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 343, s. 51).

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-205/14)

(2014/C 212/20)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i F. Wilman, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez brak zagwarantowania niezależności funkcjonalnej i finansowej podmiotu koordynującego przydział czasu na start lub lądowanie, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 95/93⁽¹⁾;
- obciążenie Republika Portugalska kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Portugalii podmiotem koordynującym przydział czasu na start i lądowanie jest ANA, prywatna spółka handlowa zarządzająca lotniskami, z którego to powodu nie spełnia kryteriów niezależności przewidzianych w rozporządzeniu (EWG) nr 95/93.

Ponieważ Divisão de Coordenação Nacional de Slots stanowi część ANA, zależąc wyłącznie od ANA, nie mamy do czynienia z niezależnością funkcjonalną ani z niezależnością finansową wymaganą przez Unię.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 95/93 z dnia 18 stycznia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty (Dz.U. L 14, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-206/14)

(2014/C 212/21)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i E. Randvere)

Strona pozwana: Republice Estońskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Estońska nie przyjmując w pełnym zakresie lub w sposób prawidłowy przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, koniecznych w celu transpozycji dyrektywy 2003/4/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG (²) uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga ma na celu stwierdzenie, że Republika Estońska uchybiła swoim zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, koniecznych w celu transpozycji tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 41, s. 26

(²) Dz.U. L 158, s. 56

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 27 lutego 2014 r. w sprawie T-128/11 LG Display Co. Ltd i LG Display Taiwan Co., Ltd przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 7 maja 2014 r. przez LG Display Co. Ltd i LG Display Taiwan Co., Ltd

(Sprawa C-227/14 P)

(2014/C 212/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: LG Display Co. Ltd i LG Display Taiwan Co., Ltd (przedstawiciele: adwokaci A. Winckler i F.-C. Laprèvote)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska